

Проповед на Неделя 14-та след Неделя подир Въздвижение

Братя и сестри,

Събрани по Божия милост днес в храма на светата божествена Литургия, Църквата ни припомни всемилостивото посещение на Господ Иисус Христос за спасение на един окаян грешник. Този окаян грешник, натрупал неправедно богатство, този жрец на сребролюбието е митарят Закхей от Йерихон. Тази случка е особено поучителна за всички нас.

Макар и затънал в прегрешения, престъпил многократно закона, съсипал вдовици и сираци, митарят Закхей ще бъде избавен от греховния мрак, в който е потънал. Той не знае това. Той знае само, че иска да види великия Чудотворец, Който отваря очи на слепи, лекува парализирани и има слово с божествена власт.

Развълнуван и притеснен, дребният Закхей не може да намери място сред огромното множество народ, дошло да срещне божествения Учител. Христос, обкръжен от Своите ученици, влиза в Йерихон, а Закхей знаейки пътя, не се колебае да Го пресрещне, качен на едно смокиново дърво, с желанието поне да зърне Спасителя.

И не само ще Го зърне – Божествената милост е отредила спасение за Закхей и целия му род.

Когато Господ слиза до дървото, Той се обръща към Закхей, като казва: „Закхее, слез по-скоро, защото днес трябва да бъда у дома ти!“

Неизказана милост, неочаквани и велики са тези думи за изненадания митар. Той бързо слиза от дървото и в покаяние заявява, че ще покрие всичко придобито неправедно и ще раздаде половината си имот на сиромаси. Колко е различен Закхей от богатия момък, който беше добър изпълнител на закона, праведен от младини, ала не намери сила да се раздели с богатството си. А грешният и сребролюбив митар днес се спасява.

Така може да се спаси и всяка грешна душа, ако приеме Христа в дома си – в своето сърце. Но това може да стане само ако се разделим с неправедното си богатство – нашите натрупани с години греховни навици, скрити язви и недъзи, които съсипват духовния ни живот.

Защото не само сребролюбието обезобразява душата. Мрачното подземие на нашето сърце е пълно с всевъзможни немощи – гняв, осъждане, леност, нерадение, завист, човекоугодие, суета, блудство... – греховен товар, от който трябва да се освободим, ако желаем Христос наистина да дойде да вечеря с нашата душа.

Да настане спасение на този дом – на тази наша душа, където Господ не може да влезе поради нашите грехове – ето това е нужно за всеки

християнин.

Защото всеки от нас е чедо Авраамово, чедо на обещанието, всеки от нас е призван към Царството Божие, за всеки от нас Христос проля драгоценната Си кръв.

А ние, поискали да срещнем Христа, ще бъдем подпомогнати от Неговата божествена благодат, за да извършим този духовен труд, това духовно преобразяване.

Защото най-страшно от всичко в обзрението на духовната битка, най-страшното не са греховете ни – тях може да излекуваме с покаяни сълзи. Най-страшна е заблудата, че сме праведни и добри хора, които не са направили нещо кой знае какво.

Тази заблуда ни прави съучастници на фарисейското лицемерие и гордост, носители на фалшивото самомнение и показната и лъжлива праведност на онези, които разпнаха Спасителя.

Братя и сестри, да даде Господ подобно на блажения митар Закхей и ние да се разделим с големия си греховен „капитал“, за да може да настане и за нас спасение на порутения дом на нашата душа.

Божие благословение да е с всички вас! Амин!

2025 г.